По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 24 (10.407). Львів, вівторок 3. лютого 1925. Почтову належи оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“ — Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Греко-кат. єрархія і православні.

Не менше важливим як справа целібату, хто зна, чи з широкого національного погляду не важливійшим є відношення греко-католицької церкви до православних на Холмщині, Підляші та Волині. І в цій справі звертались уже безуспішно до Риму наші Ординаріят в р. 1915. і Тов. св. Ап. Павла в р. 1917.

Як відомо, у давнійших часах церкви на Холмщині, Підляші і чимало на Волині були гр. католицькі. Росія завела там православіє, а нині польська держава здебільша відобрала православним їх церкви і замісць, у крайнім разі, перемінити їх на греко-католицькі, перемінила їх на римо-католицькі. Наша духовна єрархія хотіла проти цього боротися і в 1915 р. внесла відповідний меморіял до Риму, а в р. 1914. висвятила на луцького епископа еп. д-ра Боцяна. Але від 1919 р. повіяло иншим духом. Еп. Боцян, в наслідок заборони влади, не міг якийсь час являтися у своїй епархії, — православні церкви перемінювали на римо-католицькі без ніякого протесту з боку нашої єрархії і з боку Риму, а в минулому році призначили д-ра Боцяна епископом-коадютором у Львові, а тим самим зліквідували луцьке епископство та віддали колишніх холмських уніятів під юрисдикцію латинських епископів себто під режім латинізації та польонізації.

Таким робом стан холмських, підляських і волинських Українців став під оглядом церковним, а тим самим і національним, просто катастрофальним. Православні Українці цих земель опинились без своєї церкви. Наше тамошне населення мусить часто йти 80 кільометрів, щоби охрестити дитину або покропити небіщика, якщо не хоче віддаватись у повну опіку латинського обряду. Здавалось би зовсім природним, що наша греко-католицька Церква повинна прийти в допомогу свому народові у таких скрутних для нього часах, повинна взяти його в оборону і дати йому спроможність заспокоїти його релігійні потреби, спасаючи його від латинізації. Та, на жаль, в дійснотти так не є.

Маємо чимало доказів на те, що висші сфери нашого духовенства замісць приєднувати православне населення до гр. кат. церкви відганяють її від неї. Наведемо лише один приклад. В одному селі сокальського повіту, межуючого з Холмщиною, відбувалась місія. Українці з Холмщини дізнавшись про це, вибрались тисячною юрбою, з процесією та парадою, шукати релігійної потіхи у своїх братів. Та яке розчарування зустріло їх на місці, коли уніятський епископ назвав їх оглашеними, що не мають доступу до гр. кат. церкви, бо вони не католики. Побожні прочане вернулись до дому і багато з них понесло свої діти до церкви, яка прийняла їх з вітвертими обіймами: — до римо-католицької. Висновок з такого факту ясний. Свідомо, чи несвідомо, з власної волі чи по приказу з гори — заподіяно нам велику національну шкоду.

Колиж зважити ще незнане, але на кожний випадок надто невиразне становище нашої духовної влади до конкордату, коли чуємо нарікання в справі управи великими митрополичими частками то мусить у нас зрости острах за добро гр. кат. церкви і нашого народу.

Часи безоглядного приказу і послуху минули: з голосом духовенства і народу мусить рахуватись кожна влада. Наша церковна влада мусить певно знати, що недалеко на Сході повстає і зростає українська автокефальна церква. Наскільки вона шкідна чи корисна для українського народу, ми покищо осудити не можемо, але що вона в даних обставинах може бути шкідна греко-католицькій а навіть римо-католицькій церкві, — якщо дехто обі ці церкви з свого погляду хоче вважати однаковими — це певне.

Д-р Дм. Л—ий.

Цар-Голод

III.

Безрадність і безвиглядність — ось почутті, що окутують й придавлюють наше село. Понура тривога, чорний смуток і суєтливі слова, часом проклони видобуваються з важких селянських грудей. І чим близче до весни, тим страшнійшою стає вже не примара, але дійсність голоду загального, всюди сущого, що несе зі собою пошесть, смерть, загибіль; що все розстроює, нівечить всяку громадянську спільність, перетворює людей в сліпу отару овець.

І справді, вже стоімо на порозі весни, вже бущує голод по селах, а у Варшаві пусто, темно і глухо. Ні, не глухо! От починають продиратися якісь таємні вістки, що уряд „рішився прийти з допомогою рільникам“. А саме „рішився“ він уділити кредиту в зерні або готівці чиншівникам і малоземельним (?!), але важнійше і конкретнійше є те, що Банк Краєвого Господарства (себ-то б. Банк Краєвий) відкрив значні кредити для великої власности, уділюючи їх за посередництвом поміщицьких інституцій (Банк Земян і Банк Рільничи). Як бачимо, все це навіть в зникаючому дробі не торкається українського селянства.

Ще два-три тижні і лоно землі розкриється для приняття зерна, а ціна збіжа постійно йде в гору. Останні телєграми подають, що в Шікаго збіжжя осягнуло небувалу від 30 літ (1898 р.) ціну, а саме 2 дол. за бушель (пересічно 25 кг.). Ще більше зросла ціна збіжжа на европейському континенті, тим більше, що радянський уряд, бажаючи виминути голодову катастрофу на території СРСР., поробив величезні збіжеві закупна. В Познанщині, яка має запаси збіжжа на збут, в останніх днях ціна збіжжа головокружно пішла в гору. Познанські збіжеві барони не спішаться й продавати своїх збіжевих запасів, знаючи, що в найблизчих днях збіжжа знову підскочить на 100 або й більше відсотків.

Бо якщо він одержить збіжевий чи готівковий кредит на купно збіжжа, то перш усього не знає, де і яке збіжжа він буде примушений купувати (кілька місяців тому всесильний Вітос демонстрував в соймі ad oculos прем. Грабскому урядове збіжжа); дальше уділений кредит буде певно для селян короткоречинцевий (на кілька місяців), а вкінці питання ще, що на тому виcкає окредитований. Бо при середньому врожаю, розуміється, якщо він буде, в осени збіжжа буде дешеве і селянин буде змушений випродукувати що найменше три рази стільки збіжжа, щоби покрити одержаний весною кредит, заплатити відсотки і т. и. Значить, селянинові при врожаю нічого не лишиться. Він іще мусить безплатно вложити свою працю біля поля. А ще гірше представляється справа, коли не буде врожаю, бо тоді лишиться довг, без ніяких перспектив на майбутнє.

Про допомогу власними силами на нашій території під Польщею також важко говорити. Кредиту нема, українські кредитові установи терплять на висхнення хребетного стовпа, зиму ми просто пересиплємо, і вже стоїмо перед страшною голодовою зявою непідготовані і мовчки хитаємо голбвами, снуючи фільософічні думки на тему: „якось то буде“. Незаперечним фактом є те, що наші кредитові установи, як і більшість економічно-фінансових інституцій взагалі, находяться на ступні найнизчого примітивізму. Навіть в кращих часах в нас вміли тільки позичати гроші, рахувати проценти і стягати залеглости, хоч призначенням фінансових установ є не такпозичати, як звязувати активний елемент з джерелами продукції, витворювати нові вартости, видобувати нові скарби в людях і матеріяльних цінностях, розбудовувати економічне життя, бути водопроводом, між українським продуцентом і консументом і навпаки. Сьогодня у важчих і змінених на нашу некористь умовинах ті інституції ще більше проявили свою життєву відсталість, недостачу гнучкости в приноровленні до нових часів. До тогож вони страшно збідніли і вже тільки напружують всі зусилля інертної машини, щоби зберігти останки свого майна. Очевидно, що вони непідготовані і неспроможні ставити чола величезній голодовій катастрофі, яка лявіною суне на нашу землю.

Та якнебудь маються справи, не смісмо сидіти зі заложеними руками, мусимо шукати виходу зі сліпої вулиці, мусимо зужити всі розпорядні сили до підтримки селянства в найкритичнійшому моменті, основи нашої національної будівлі, бо инакше вона готова завалитися і всіх нас погребати в своїх румовищах.

Ф. Ф.

НАЦІОНАЛЬНИЙ СКЛАД СІЛЬРАД ПО ОСТАННІХ ВИБОРАХ.

Зі звітів Центрального Виборчого Комітету видно, що в сільських радах заступлені тепер усі національности України. Українців в нових радах є 88 відсотків. Москалі, що становлять 7 проц. населення України, одержали в радах 6 відсотків місць. Жиди, що мають по селах 3 відсотки населення, дістали в радах $1\frac{1}{2}$ відсотку місць; Болгари, Греки, Німці, Молдаване й инші теж мають у сільрадах відповідне представництво.

(„Більшовик“ з 18. I. 1915)

Іскри надії та пожежі.

З клопотів міжнародної політики.

Читаючи про щораз нову виміну нот і розмов між союзними державами і Німеччиною в справі довгів, зброєнь, забезпеки кордонів — можна мати враження, що все це балачки на теми такі далекі від справ реальної політики, про які щодня доводиться думати, що цікавитись ними можуть хіба фанатики останніх політичних звісток. А проте дипльоматичні змагання Франції та Англії з Німеччиною є лише висловом дуже реальної боротьби, закінченої Версайським договором, яка єднає західний фронт зі східним, силою таких самих кліщів як у найтрагічніїші моменти останньої війни.

Німеччина має щиру волю замиритись на західнім фронті: західний фронт був для неї завсіди лише місцем стратегічних ударів, які луною відбивались на Сході. Вона не погодиться на французьку окупацію, але навіть Франція вірить у зверхідність цього стану. Та чи Франція може згодитись на порозуміння в якім Німеччина не візьме на себе ніяких зобовязань щодо східного фронту? А саме так розуміє Франція свіжі, пів-офіціяльні німецькі заяви про намір згоди. Французький уряд не хоче брати на увагу пропозицій в яких виразно не згадано про мир з Польщею і иншими східними державами.

Иншими словами істнує невпинний, незвичайно чутливий звязок між подіями того Сходу, якого клаптиком є наша земля і перспективами всесвітньої політики західних держав. Забезпека кордонів Франції та справа розброєння або економічної відбудови Німеччини це питання миру на европейськім Сході. „Таймс" у передовиці з 27-го м. м. обговорюючи ідею новопропонованого франко-німецького пакту забезпеки не вірить у можливість близького збройного конфлікту на західнім фронті, але вважає необхідним продовжувати працю над основами миру в якнайширших розмірах. Це значить, що небезпека конфліктів на Сході не тільки не минула, але поширюється мов хмара і нависає над цілим европейським овидом.

Справа вступу Німеччини до Ліги Націй вирішатиметься одночасно з питанням: яке становище займе Німеччина до домагань Франції, щоби через німецьку територію могли переїзжати її війська на підмогу Польщі. Ясно, що німецька відповідь може бути лише відмовна. Та як виходить з останньої програмової промови Еріо в парляменті, Франція не може зріктись ідеї замирення світа. Вся доля женевського всезабезпечуючого протоколу, яка спочиває нині в руках Англії, залежить від її погляду: яким робом присипати тліючі іскри на східних кордонах. По кожній іскрі надії на порозуміння між великими західними державами, представники цих держав відкривають нові іскри можливої пожежі на Сході. Ці іскри не затихали ні на мить від хвилини вибуху війни. Цей стан найкраще бачить Англія, яка охоплює найширшу сферу інтересів і яку найменше болять „домашні" европейські чвари.

Та ще живійше відчувають трагізм ситуації ті, яких особистою ціною купили західні держави останній мир і торгуватимуть загрозою найблищої війни. Ми до них належимо. Тому кожний раз, коли йде суперечка про дуже заплутані нюанси европейської дипльоматії — вирішується в якійсь частині і наша доля.

М. Р.

Внутрішні труднощі радвлади.

ГОЛОД. — НОВА УСТУПКА НА КОРИСТЬ СЕЛЯН. — ЗАКУПКА ЗБІЖЖА ЗА КОРДОНОМ.

На радянській Україні дозрів момент дуже важкої внутрішньо-господарської кризи у звязку з недородом. Весь час радвлада якось закривала очі на цю крізу та успокоювала публичну опінію шляхом преси, що голоду — мовляв — не буде. Та ось зима виявила, що голод вже є. В радянській пресі якось густійше появилися останніми часами хронікарські звістки про віджиття та поширювання „бандитизму". Подекуди надають тому новому „бандитизмови" політичну закраску. Шириться він переважно між селянством та безробітними. На ділі той новий „бандитизм" не має нічого спільного з політикою, але навпаки має чисто жолудковий підклад. Голодові селянські заворушення ширяться передовсім у губерніях степової України зачеплених недородом. В заворушеннях беруть участь і безробітні, а подекуди переходять на бік повставших селян і червоноармійці. Залізнодорожні стації заповнені голодуючими, що жебрають за хлібом у пасажирів.

Та це саме діється теж і поза Україною в чисто російських губерніях. Всі труднощі положення в тому, що голод передбачується, ще й у слідуючому році, бо озимі посіви дуже поважно ушкоджені а до того нема зерна на весняні посіви. Не диво проте, що радвлада, хоч і в спізненому реченцеві, але все таки робить дуже інтензивні заходи для закупна збіжжа за кордонами СРСР. Радянські агенти почали вже робити закупна в Льондоні, Амстердамі, Америці та Канаді.

Очевидячки, що голод став радвладі чи краще Компартії великою перешкодою у приєднуванні селянських симпатій та в притяганні селянського елементу до радянського будівництва і на відповідальні становища. Ця болюча голодова кріза підкріпила ще більше у селянських масах недовіря до комуністичної диктатури. Комуністи здають собі ясно з цього справу. Ось один зі секретарів КП(б)У Лебідь сказав на повітових зборах радробітників в Александрівську таке „За минулих сім літ, компартія стоячи на чолі радвлади, дала в розпорядження села більше 225 міліонів пудів ярового та озимого насіння, кинула в село міліон пудів сільсько-господарських машин і знарядя, затратила міліони рублів золотом ще перед введенням золотої валюти на боротьбу зі шкідниками сільського господарства та з недугами сільської худоби. А в наслідках с е л я н с т в о, не звжаючи на те, як йому помагала в минулому і як помагає тепер компартія і радвлада, в в а ж а є і х с в о ї м и н а й б і л ь ш и м и в о р о г а м и, користуючись найменшими позорами і причинами для того, щоби ускладнити положення їхніх представників на місцях і настроїти проти них льояльну частину селянства".

Починають комуністи промовляти вже навіть до почувань селянства чого раніше ніколи не бувало. Безперечно, що еволюція в тактиці велика! Від розстрілів до такого сентименту далекий шлях! Зі селянами тепер панькаються. Їм промовляють не тільки до почувань, але й стараються переломити селянську антипатію до комунізму і більша „розумовими" аргументами. Бо ось комуністи пішли на нову велику уступку в користь селянських дрібнобуржуазних пересудів. Вони рішили націоналізований до тепер ліс передати до приватного вжитку селян. Найбільшу увагу звернули автори тої нової уступки саме на Україну. Українські селяне дістануть у приватне посідання 2,500.000 десятин ліса. Щож торкається лісів у инших республиках, то до тепер віддається селянам тільки 500.000 десятин у смоленській губернії та 800.000 десятин у мінській губернії.

Виходить, що на Україні беруться найінтензивніше до того, щоби завоювати симпатії широких селянських мас при допомозі більш реальних аргументів. Та на голод не поможе й ліс, тим більше, що там, де голод найбільш болючо відчувається, зовсім нема лісів. Голод доводить людину до всього. Не диво проте, що на голодовому підкладі творяться нові та нові „банди". У звязку з цими заворушеннями стоїть і поспішна закупка збіжжа поза кордонами СРСР. Всі

СТ. ШАХ.

Нова повість Б. Лепкого.

„Під Тихий Вечір",

повість-казка.

(Накладом „Української Накладні", Київ-Ляйпціг, 8°, ст. 394).

„Мистецький твір — каже автор (на 388 ст.) — мусить вязати в гармонійну цілість щирий зміст з гарною формою". Одначе це не вистарчає. Мистецький твір мусить мати також і глибокий зміст. Цього саме недостає наведеному у горі творові. Зміст повісти „Під Тихий Вечір" є у наші дні беззмістовим, перестарілим, нікому непотрібним анахронізмом. А повість-казка „Під Тихий Вечір" є наскрізь суспільною повістю, яка займається найвразливійшими справами нашого села, на жаль, вперед 20—30 літ у Галичині.

Бо щож представляє автор у своїй грубій повісти? Долю й недолю польської графської поміщицької родини на галицькім Поділлі, яка під впливом західноевропейських демократичних ідей та еманципаційної праці галицько-української сільської інтелігенції (священства й учительства) еволюціонує з аристократизму до демократизму, з римо-католицизму з поворотом до „віри батьків" — східного обряду. Графську родину переслідують викиди совісти, що „вони мають за багато землі", а селяне не мають її зовсім або лише клаптики, і в приступі щирого настрою „хотілось би графам щось доброго зробити" для селян, для галицько-українського хлопа. Безпосередною причиною цеї надзвичайної вирозумілости і симпатії польської графської родини до українського хлопа є та, що графянки, тітка, а згодом і братаниця, позалюблювалися в поповичах-Українцях, з яких один є там домашнім гувернером графчука, другий агрономом, а відтак управителем графських дібр. З цього приводу розвивається довголітня родинна трагедія в домі графів Г., яка кінчиться тим, що попович-агроном жениться в кінці-кінців з одинокою спадкоємчинею цілого графського ключа на Поділлю і стає щасливим дідичем. Таким робом збогачується Галицька Україна одним великовласником.

Молодий дідич є ідейною і талановитою людиною. Він хоче розвести модерну господарку, розвинути промисл та не забуває на свій народ. Із своїх 3000 моргів поля призначає на розпарцелювання між без- і малоземельних розкинених та найгірших 400 моргів за викупом при допомозі банку. А попович-гувернер, скінчивши медицину за кордоном, не оженився з графянкою, яку любив палкою молодечою любовю, бо „за гордовитий" був, щоби її освідчитися, пішов у світ, обїхав цілу земську кулю, „брав участь у війні", бо „здобував Сараєво", коли Австрія окупувала Боснію і Герцоговину, надбав в Америці грошей, вернувся на галицьке Поділля, купив собі у сусідстві маєток графів Г., село, і став також дідичем-сусідом та приятелем дому графині, що додержала йому вірности і не віддалася за нікого, хоч мала багато женихів-графів.

Ось і короткий зміст повісти-казки.

Тло, на якім розвиваються події, змальоване подекуди по мистецьки, головно там, де виступають чуттєві настрої — чи то при описі природи, Різдвяних свят і чисто душевні рефлексії. Тоді розпливається читач у витонченім ліризмі поета Б. Лепкого.

Осіб у повісти мало. Всі вони схарактеризовані майстерно. Селяне, міщане, маломіська глибокопровінціяльна інтелігенція схоплені знаменито. Лиш у Стефаника та Маковея можна найти такі фотографічно вірні та психольогічно умотивовані типи. За те характеристика графів і їхнього декораційного окружения випала так, немов би автор був у не своїм елементі. Маємо враження, немов би автор увів типових наших парохів, посесорів, їмості, деканівні та поповичів до графської люксусом переповної палати і казав їм грати ролю уроджених з блакитною кровю аристократів-графів. Це дуже відчуває галицький читач, начитаний у польській повістевій романтиці.

Технічно повість розложена оригінально, настроєво переведена в crescendo, а при кінці мягко зворушуючо. Одначе за мало в ній акції; головно у першій частині, яка зводиться фактично до діяльогу між „ним" — і „нею", графинею Христиною і доктором Р., який оповідає повість і яка є само змістом наведеної повісти. Ліпше було би перевести зміст $^{1}/_{3}$ частини повісти в акції на очах читача, а не зіпхати її в оповідання, до того ще й у формі діяльогу на веранді та при столі. А діяльоги у цілій повісти за довгі, повні теоретичної фразеольогії, через це почасти нудні. Мова повісти досить гарна, стиль легенький і цвітистий, тон настроєвий, цілість і тяглість акції розбита на поодинокі коротенькі сценічні образки, тому повість читається скоро й із зацікавленням.

Зовнішний вигляд книжки зразковий, як усі видання Я. Оренштайна; на жаль, надто багато коректорських, часом досить прикрих похибок.

Під кінець замітка: Я не фаховий критик літератури, а звичайний собі тихий читач. А що я „зірвався" написати рецензійну замітку на повість автора з виробленим уже іменем, то виною цього є враження, яке лишилось з повісти, прочитаної безпосередно по двох огнистих як розжарене залізо суспільних найновійших повістях: „Przedwiośnie" Ст. Жеромського і „Faber oder die verlorenen Jahre" Якова Вассермана. У двох цих повістях: що думка то нова ідея, що слово то відчуваємо його вагу та аргумент, що мов тараном бє в голову, бачимо як ці місцеві слова і носії думки пишуть для теперішнього повоєнного поколіня, для людей завтрішнього діла, а не для романтиків з XIX. віку.

ті збіжеві операції обраховані на цілих шість місяців. Виходить, що большевики дуже поважно рахуються з голодом в слідуючому році. Від недавно ще проводженої системи вивозу раптом перейшла радвлада до системи ввозу. Закордонна преса інформує, що через недостачу золота большевики виводять на закупку збіжжа дорогоцінности. Покищо намічено закупити 250 тисяч тон зерна на посіви і на боротьбу зі зростом цін на збіжжа на внутрішньому ринку. Боротьба зі зростом цін на внутрішньому ринку тягнеться ще від жнив 1924 р. Радвлада довго боролася успішно з тим ростом цін, одначе останніми часами вся та боротьба виявилася безуспішною через недостачу збіжжа взагалі на тому ринку.

Чи вдасться радвладі поконати з успіхом ці нові господарські труднощі не знати. У всякому випадку треба рахуватися з тим, що несвоєчасні заходи для боротьби з голодовим маревом не причиняться напевно до осягнення тої мети, яку собі намітила в цьому році радвлада. Маємо на думці „смичку" селянства з тою владою. Починати рятункову акцію в момент самої катастрофи — це щонайменше недбало. Та краще пізно ніж ніколи. **В. М.**

У. С. Р. Р.

15.600 стипендій.

Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет рішив заснувати на 1925 рік 15.600 стипендій для робітничо-селянського студентства України. Середня норма стипендій 18 карбованців на місяць. Виплата стипендій наступить за час від 1. жовтня 1924 р. — (За „Більшовиком".)

Приготування до весняних засівів.

Український сільсько-господарський банк видав 2,800,000 карб. на кулно насіння колективним господарствам і слабим господарям для майбутньої весняної засівної кампанії. За ці гроші можна буде обсіяти заледви 250.000 десятин. На закупно робочої худоби і машин приділено банком 1 міліон. З Ню-Йорку наспіє скоро закуплених банком 300 тракторів. Вони будуть продані селянам у кредит на 2—3 роки. — (За Більшовиком" з 20. I. 1925.)

Урядові звіти на мовах нац. меншостей.

Центральна Комісія нац. меншостей при ВУЦВК. звернулася до Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету з проханням, щоби всі урядові звіти друкувалися теж на мовах національних меншостей, а то на мовах: жидівській, польській, німецькій і грецькій.

(За Більшовиком".)

Поширення виборчих прав.

Президія ВУЦВК-ту затвердила дня 14. січня ц. р. проєкт зміни постанов про виборчі права громадян, згідно з яким члени правлінь релігійних громад усіх культів можуть віднискати виборчі права, якщо вони по своєму соціяльному й трудовому становищу користуються виборчими правами згідно з конституцією. Крім того члени родин служителів релігійних культів не позбавляються виборчих прав, якщо по иншим статтям виборчих постанов це право їм прислугує.

(За „Вістями" з 21. I. 1925.)

Будова робітничих домів.

Згідно з планами управління Південсталі, в цьому році в районі Чечелівки та Брянської кольонії розпічнеться будова 2550 помешкань для робітників на 2—3 кімнати кожне. 300 помешкань будуть готові у біжучому році. На будівлю асигновано 6 міліонів карбованців.

(За „Вістями" з 21. I. 1925.)

Українізація на залізницях.

На українізацію південних залізниць асигнувала Головна Управа ще в грудні 1923 р. 2000 карбованців. На ці кошти відкрито курси поділені на три групи і закуплено підручники. На курси повинні були ходити перш за все урядники, що працюють в канцеляріях. 1. квітня 1924 р. закінчило курс 78 людей; 1. липня вийшла друга серія в 109 людей; 1. грудня 1924 р. третя серія в 101 людей. Всього покінчило курс 288 службовців, а осталo неукраїнізованими 1360 службовців.

В січні 1924 правління поширило працю по українізації, асигнувало 23.840 карб., за котрі придбало 3.000 підручників та влаштувало 6 груп учнів по 40 людей, випуск яких пере[...] по трьох місяцях. На далі будуть [...] що кожних три місяці по 240 [...] залізниці мережа курсів складаєть[ся] [...] пунктів. Роботу ведуть учителі. [...] вчиться 54 групи.

(За „[...]" з 16. I. 1925.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Важні події в СРСР.

Рос. урядова тел. агенція звідомляє, що комісарем військ і маринарки іменований на місце Троцького Фрунзе. Він свого часу був командантом фронту проти Колчака, Врангля, а 1924. був нач. вождом рад. армії Вкраїни. Берлінські часописи звідомляють із Риги, що Троцький кинув Москву з секретарем на 5—6 місяців. Негайно після його виїзду представники чрезвичайки перевели ревізію в мешканні Т—го й відіслали всі книжки до Сталіна. Зачувати, що Зіновєв піде небаром слідами Т—го. Йому закидають, що як керовник III. інтернаціоналу спричинив дипл. комплікації. — Чічерін занедужав і мусітиме на три місяці перервати урядування.

Радянські війська на границі Румунії.

В звязи з іменуванням Фрунзе наслідником Троцького звідомляють з англійських джерел про перегрупування радянських військ, яке останніми часами дається запримітити на рум. границях. Перегрупування є в звязи з ворожою для Румунії політикою Фрунзе, який змагає до відірвання Бесарабії. Закупно збіжжа С. Р. С. Р. в Англії і за кордоном є в звязи зі скріпленою акцією Фрунзе. Радянська преса з нагоди 7-літніх роковин окупації Бесарабії Румунією домагається рішуче звороту Бесарабії. Фрунзе організує всюди збори, на яких ухвалюють резолюції за відібранням Бесарабії. — Залізниці переповнені транспортами. Горячково направляють шляхи. „Дейли Експрес" звідомляє, що Фрунзе має зібрати на границі Румунії значні відділи війська.

Вранґлева фльота.

Англійський уряд поробив прихильні заходи у Франції в справі видачі Вранґлевої фльоти С. Р. С. Р.

Напруження між Грецією і Туреччиною.

Прогнаний Туреччиною патріярх прибув до Греції. Положення, витворене цим кроком ангорського уряду, вважають поважним. Генерал Пангалос заявив, що від Туреччини нічо не здобути мирним шляхом, лише зброєю. Палата ухвалила резолюцію з протестом проти видалення патріярха. Греція в протестаційній ноті предложить передати справу міжнар. трибуналові справедливости.

Етна відзивається.

З Риму звідомляють, що Етна від кількох днів виявляє скріплену діяльність. Кратер, що повстав підчас вибуху в маю 1923 р. отворився знову. Летуни обсервують діяльність цього кратера.

Циклон в Ірляндії.

1. II. в півн. Ірляндії шаліла буря в Льондондері. Циклон скинув із насипа особовий поїзд, паровіз і 2 вози. Поїзд злетів із висоти 40 стіп. Чотири чоловік убитих, кільканяцять тяжко ранених.

Землетрус на Мадярщині.

1. II. навістив землетрус Мадярщину. Найсильніший був у місті Еґер, де завалилося багато фабричних комінів. Одна жінка ранена. Доволі сильний землетрус був у Ґінґиші, Міскольці, Шаторя-Уйгей. В Дебрецині і Бальмаз-Уйварош відчули тричі землетрус, а також підземний шум. О год. 8·30 в Дебрецині вдруге відчули слабший землетрус. У Будапешті було його менше чути. В Еґері вулиці пусті, праця в бюрах і школах перервана. Шкоди в місті який міліярд кор. По год. 8. відчули в части комітату Гевеш на схід від гори Матраш сильний землетрус, що повторявся потім що хвилі. Населення втікало з домів на вулицю. В Етляв завалилося кілька домів. Вежа церкви Міноритів похилилася.

Національна школа.

На Всесоюзному учительському Зїзді в Москві прочитав п. Турюкулов реферат на тему „Національне питання в школі". Референт ілюстрував цифрами зріст національної школи на Україні, в татарській республиці, Середній Азії і між нац. меншостями С. Р. С. Р. На Україні тепер 16 тисяч трудових шкіл, де викладають виключно по українськи, в татарській республиці 1.697, в Середньо-Азійських республиках 637 шкіл. Багато народів як н. пр. Якути та Черкеси вперше переходять на свою мову. Щоби підготовити відповідний кадр робітників між народами Сходу й Заходу, в Москві створено окремі університети, де вчиться понад 1000 людей. Черговим завданням учительства між нац. меншостями є побільшити працю над ліквідацією неписьменности серед дорослих, змiцнити теперішню сітку культурно-освітніх установ, збільшити увагу до жіночої школи та розвитку професійно-технічної школи.

По широкому світі.

Ерріо головно виступав у своїй останній промові проти німецьких узброєнь. Кажуть, що він докладно перестудіював звідомлення міжнародньої військової контрольної комісії. З другого боку Ерріо заявив, що він не виступає проти Німеччини, як такої, лише німецьких мілітаристів і жде підтримки з боку німецької демократії.

Остання промова Ерріота викликала в Італії велике невдоволення. Ерріотові закидають поворот до імперіялістичної політики Пуанкаре, яка змагає до політичного ізоловання й економічного зруйнування Німеччини.

Англ. ліберальна партія розпочала у Льондоні партійний конгрес. Лідером партії залишається на дальше Асквіт. Льойд Джордж підчинивсь йому без застережень в імя єдности партії. Асквіт і Льойд Джордж заповіли основну реорґанізацію партії. Буде зібраний партійний фонд у висоті одного міліона фунтів.

У справі Данціґа („скриньковий конфлікт"). Ерріо бувцімто стоїть на становищі Польщі—так бодай твердять польські часописи. Все ж Ерріо вимагає, щоби Польща полагодила справу компромісово з Англією, яка боронить становища Мек Доннеля.

Польська позичка в Америці ніяк не може діждатись остаточної реалізації. Для оправдання нової задержки переговорів, Поляки голосять, що німецькі офіціяльні коли інтервеніювали в уряді Злучених Держав проти уділювання Польщі позички.

В „старорусск'м" таборі.

Зміна на становищі комісаря „Нар. Дому"

В „старорусскім" таборі, себ-то в парафії старих рутенських царсько-царських і польонофільсько-русофільських мамутів йде завзята боротьба за.. beneficia. Закріпивши за собою Ставропиґію після довгих комісарських інтервалів, не можуть скінчити зі „закріпленням" „Народнього Дому". Влада бажає якнайдовше задержати комісарський період, ставлячи до „комісарів" конкретні вимоги „життєздатности". Вона не вдоволяється часом інтімними, а часом маніфестаційними заявами льояльности, вірнопідданости і колінопреклонности, але хоче, щоби „старорусіні" виявили силу.

На бистрих хвилях ріжних змін і перемін останніх літ найдовше держався гомілкий старець Іван Сас Лісковацький, муж довіря дир. поліції Райнлендера і східно-галицьких вшехполяків. Своїми депутаціями до Варшави, своїми присягами вірности і підчинености вспів довести до того, що польська влада усунула кураторію „Нар. Дому" і якраз його призначила своїм комісаром. Дальшим кроком був розрив з „Русским Исполн. Комитетом" і створення власної партії та заповідь всіляких инших благодатей, що як з „рога обильности" спадуть на покірних мамутів. І справді за всевладности Гломбінського заходами Лісковацьких і Костецьких та [...] Наук. Тов. ім. Шевченка друк шкільних книжок і наділено цим правом Ставропиґію, але досі не видруковано там іще ані одної шкільної книжки. Одночасно Лісковацький впевнював своїх ґренадирів, що він тільки переходово займає комісарський стілець, бажаючи довести до нормальних виборів. Одначе минали літа, а Лісковацький не спішився з вибором „совіта". Що більше! В „Нар. Домі", його кам'яницях і маєтностях почав управлятися як удільний сатрап. Почалися нарікання, докори, доноси, а вкінці меморіали і депутації до Варшави. І Варшава вислухала благальних побажань „невдоволених" і назначила комісаром б. репортера „Нов. Времени" Черкаського. Та місцеві чинники не погодилися з тією зміною. Дир. Райнлендер дальше піддержував свого приятеля. Через те справа затягнулася, аж перед кількома днями остаточно невдоволені побідили, а Черкаський дорвався комісарського стільця.

Новий польський комісар (Черкаськина) походить з Галичини, довший час перебував в Росії і — як вже згадано — в закамарках суворінської держави („Нов. Времени") „вірою і правдою" служив чорній сотні. В часі революції „удрав" в Польщу і якийсь час служив у Варшаві в міністерстві внутрішніх справ. Це спокусило його виступити в ролі політичного кондотієра в користь нових хлiбодавців. Він виступав вже й на львівському ґрунті в ролі творця „угоди" між мамутами і польським урядом. В своїм часі скликував віче до „Нар. Дому", але його опанували „молоді" і змусили до втечі русско-польського Пурішкевича. Від того часу слих про нього загиб. Аж тепер виринув він на комісарському престолі в „Нар. Домі". Очевидно, з його особою звязані нові надії „кресових" лицарів. Побачимо, чим скінчиться нова імпреза. Чи новий комісар зуміє краще від Лісковацького вивязатися з довіреної місії, чи не може тільки запхатя за дотеперішні труди. А Лісковацький ковтатиме гіркі сльози і повторювати безутішно слова правди: Sic transit gloria mundi!

НОВИНКИ.

— **Розправа Павла Бондаренка.** Перед півтора роком арештовано на Волині більшу скількість людей, між иншими д-рів Пірогова, Павліва, Паламарчука й инших, яких по довшому або коротшому слідчому арешті випущено врешті на волю і слідство застановлено. Остався тільки один Павло Бондаренко і саме тепер 19. лютого в окружному карному суді в Рівному відбудеться його розправа. Його обвинувачують за злочин з § 102 к. (бунт, повстання).

— **Самогубство в тюрмі.** У вересні минулого року, в процесі проти кількох молодих людей, запідозрілих в комунізмі, засуджено м. ін. 21-літнього Едварда Брехера на кару чотирилітньої тюрми. Перед кількома днями донесено поліції, що якась Бланківна хотіла зааранжувати втечу Брехера з тюрми. В звязку з доненням арештовано Бланківну і родичів Брехера. Минулої ночі візвано до тюрми при вул. Баторія ратункову стацію до молодого Брехера, який добутою відкілясь бритвою попідрізував собі жили на обох руках. Окровавленого Брехера відведено до тюремного шпиталю.

— **Автомобілева катастрофа.** Маґістратське авто ч. 7290 ведене п'яним шофером Юл. Брухом, наїхало оноді на Марійській площі на ліхтарню з такою силою, що віз перевернувся, придавлюючи собою шофера і двох його товаришів, що їхали автом. Усіх добуто з трудом з під авта і тяжко поранених відвезено до шпиталю.

— **Апоніт послів.** Хто закине варшавському соймові безплодність й інерцію, той зробить великий гріх клевети. Ось нпр. чуємо, що марш. Ратай категорично домагається від П. К. О. (Польська Каса Ощадности) одного міліона зол. на будову будинку для послів і санаторія. Є всі вигляди, що енергія сойму в цій справі не зменшиться аж поки посли не спатимуть у вигідних ліжках у власному комфортному будинку.

— **Большевицькі коні й польський транзит.** Патріотичні польські газети бють у дзвін тривоги: крізь Польщу ідуть із Чехословаччини й Мадярщини великі транспорти коней до Союза С. Р. С. Р. Ш во ні буцім то замовив больш. уряд для червоної армії.

— **Фанні Дітнер, 8 псів і 7 котів.** Популярна від часу голосного процесу за протипольську службу в австрійській К-Stelle, Фанні Дітнер на підставі судового присуду примушена виїхати на заслання зі Львова. В дорозі на головний залізничий двірець товаришила їй не тільки комісар поліції, але й чимало „сивих птахів", для яких вуличні сензації є життєвою необхідністю. Фанні Дітнер виїхала до Відня і забрала з собою своїх вірних 8 псів і 7 котів, які безумовно так само мало тужитимуть за надполтвянською столицею, як й їх ексцентрична пані.

— **Перше прібне варення чаю** уладжує **Юлій Майнль** у біжучім місяці. З огляду на знані з першорядної якости мішанки чаю тої фірми, ніхто не повинен поминути нагоди їх пізнати. Спішіть отже всі у вівторок 3. лютого до Ринку ч. 18, у четвер 5. лютого на вул. Сикстуську ч. 33, у пятницю 6. лютого на вул. Академічну ч. 1а, а в суботу 7. лютого на вул. Городецьку ч. 54, де чекає Вас філіжанка знаменитої кави. 1304а) 1—2

— **Авдієнції в шкільній кураторії.** Зорганізований наступ на наше приватне і публичне шкільництво масове звільнювання і переміна українських шкіл на польські примушує наших громадян, які у місцевих властей не можуть оборонити своїх прав, звертатися до кураторії львівського шкільного округа у Львові як до найвищої краєвої шкільної влади, щоби тут доходити своїх прав. При цій нагоді витрачують вони непотрібно багато часу, і часто навіть вертаються без нічого, бо приїздять тоді, коли куратор не приймає. З огляду на це подаємо до загального відома, що куратор Собінскі приймає на авдієнції в шкільних справах лише в четвер і суботу кожного тижня від год. 11 до 1 в полудне. А о на таку авдієнцію треба в тих днях записатися в його канцелярії перед год. 11.

— **Щоби не завидували Сенкевичеві.** До Варшави поїхали представники краківської міської ради, шкільної кураторії та союза письменників, щоби переговорити справу спровадження до Польщі з чужинецької землі мощів Юлія Словацького й поховання їх на Вавелі. Одночасно виринув проект спровадження мощів Шопена і Лєлевеля.

— **Жидівський університет.** Дня 1-ого квітня відчиняють у Єрусалимі жидівський (гебрайський) університет. На відкриття вибирається м. и. фактичний осснователь палестинської держави — льорд Бальфур, а з наукового світа проф. Айнштайн і багато инших.

— **Загадочний чернець.** В місточку Ворманах арештовано на днях підозрілого чоловіка в черечому одязі. Він вештався вздовж польсько-литовського кордону, подаючи себе за збирача милостині для одного з монастирів. При арештуванні не ставив загадочний „чернець" ніякого опору. На грудях в нього найдено витатуовану нагу жінку. Заходить підозріння, що арештований займався військовою шпіонажою.

— **Комуністична пропаганда.** В днях між 21. і 24. п. м. порозвішувано в Слонімському й Важановіцкому повіті, в цілому ряді сіл на телеграфічних дротах і будинках — більшевицькі прапори і транспаренти з комуністичними кличами. В звязку з тим арештовано якогось Авраама Рубінчика, в якого найдено комуністичну літературу.

— **Відгомін страшного злочину.** Як відомо, підчас польсько-більшевицької війни інтерновано військових Жидів у таборі в Яблонному. До одного з інтернованих прийшла сестра з харчами. Коли вона сама вертала з табору, напали на неї польські жовніри з вартівничої сотні і заткавши уста знасилували, почім знущалися над нещасною аж до втрати притомности. Згодом виявилося, що напасники заразили дівчину невилічимою недугою, в наслідок чого вона поповнила самогубство. З кінцем 1923 р. зловлено трьох з поміж учасників страшного злочину. Суд засудив їх на 8 літ тяжкої тюрми, проти чого засуджені внесли спротив до апеляційного суду. На днях апеляційний суд затвердив присуд першої інстанції.

Філія „Просвіти" в Дрогобичі

уладжує в Дрогобичі

ОДНОМІСЯЧНИЙ ОСВІТНО-КООПЕРАТИВНИЙ КУРС,

який почнеться в дні 20. лютого 1925. Навчатись будуть на курсі: купецька бухгальтерія і кореспонденція, товарознавство, основи кооперації, купецьке правознавство, огляд української історії і літератури; до того будуть подані учасникам курсу вказівки про організацію і ведення читалень Просвіти. Зголошуватись треба на адресу голови згаданої Філії д-ра Степана Витвицького, адвоката в Дрогобичі, найдальше до 15. лютого 1925 р. Учасники подбають самі за своє прохарчування, а Виділ Філії буде їм помічний у вишуканню мешкання. 1309 1—3

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

ФІРМА

ЮЛІЙ МАЙНЛЬ

уладжує

ПРІБНЕ ВАРЕННЯ

ЧАЮ

у второк 3. ц. м. у філії Ринок 18,

у четвер 5. ц. м. „ „ Сикстуська 33,

у пятницю 6. ц. м. „ „ Академічна 2а,

у суботу 7. ц. м. „ „ Городецька 54.

1304 1—1

Всячина.

З життєпису ката. На днях перейшов у стан спочинку празький кат Вольшлеґер, що сповняв свою страшну службу від 1876 року, повісивши за той час 21 людей. Чеський журналіст Ян Моравек відбув інтервю з пенсіонованим катом і поділився своїми враженнями з ширшим загалом. Всупереч романтичним вображенням звязаним з напівлегендарною поставою ката, Ян Моравек відніс враження, позбавлене всякої сензаційности. Перед репортером станув... сивоголовий старик, з добродушними очима, а його оповідання про своє життя не ріжниться нічим від оповідання пересічного державного урядника. Син Німця і Румунки Вольшлеґер, родився 1855 р., та рано осиротів. Мати його вийшла за ката в Славонії Піперґера. Вітчим віддав свого пасинка на науку до ювілера, а коли ювілерство не йшло, Піпірґер взяв його на свого помічника. Коли в 1858 р. помер Піперґер, то з поміж 28 кандидатів на ката, здобув посаду Вольшлеґер. На питання чи не жалко йому було вішати людей, відповів Вольшлеґер, що й дітей жаль карати, а треба. До свого страшного ремесла відноситься пенсіонований кат як до найбільш буденної повинности... державного урядника.

Населення Москви. З початком 1917 р. населення Москви досягло двох міліонів голов з горою. Революція відбилася на зрості московського населення дуже некорисно і щойно з 1921 р. почавши, воно почало помітно більшати. До червня 1924 р. населення Москви піднялося до 1.722.000 голов, при чому завважено вменшення проценту смертности, а число вінчань збільшилося в 2 і пів рази, в порівнанні з довоєнним часом.

Поворот до старого. З приводу роковин смерти Леніна, одержав Чічерін телеграму представництва одної з манджурських губерній такого змісту: „Ваша ексцеленціє! Дня 21. січня припадають роковини смерти Його ексцеленції пана Леніна. Хоча він, фізично беручи, перейшов у вічність, то його діло є безсмертне і ми є найглибше переконані, що всі громадяне радянського союза поставлять його в почот богів".

Нещаслива корона. Альбанська корона, яку пропоновано уже кільком англійським богачам не може до нині найти відповідного аматора. Льорд Гідль напр. заявив, що йому вже тричі пропоновано альбанську корону, але все безуспішно, бо передусім — альбанський король не може бути певним ні дня ні години, коли його убють.

Веселий похорон. „Коррієре делля Сера" повідомляє з Мантуї, що там відбувся на днях похорон, переведений в непрактикований до тепер спосіб. В одній з місцевостей під Мантуєю помер якийсь Фердінандо Даль Кольйо, відомий з екстраваганцій. Майно записав Даль Кольйо своєму кузинови, одначе під умовою, що цей поховає його відповідно до бажань екстраваганта. І дійсно похорон Даль Кольйо випав напричуд диковижно. Попереду йшов перот, що заступав священика, домовину несли місцеві упиличниці, а учасники погорону були одягнені в балеві костюми. Хоровід спинювався перед кождим шинком, де пито одному „цеху", почім бито склянки на домовині. Пізнім вечером добився похорон до кладовища, де ще під самим гробом випито останню чарку і заведено оставній „похоронний танок". Самозрозуміло, що серед населення місточка викликав такий похорон тільки згіршення.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У суботу 31. І. м. Козова.
У неділю 1. II. Козова.
У понеділок 2. II. Підгайці. 1230 10-?
У вівторок 3. II. Підгайці.

Дрібні оголошення.

КРИМСЬКІ ПЛАЩІ з кусників на сплати вже замовляйте у Карпяка Львів ул. Куркова 11а. 1307 1—10

БЕЗЗЕМЕЛЬНІ! На продаж 10 м. поля з двома кавалками ліса і площею будівляною під хороше, середнє, ґаздівство — також млин і олійня. Близша відомість в Уряді парохіяльнім в Борини, коло Турки н. С. 1305 1—2

УКРАЇНЦІ памятайте на одиноку свою фірму з опалом, Івана Калитяка, Потоцького 47, яка доставляє найліпший вуголь і дрова так у Львові як також на провінцію по найнижчим цінам. 1310 1—3

ВІДКРИВАЮ вечірний курс крою і шиття від 1. лютого п. р. як також на дальше приймаю на денні курси. Иоланда, Сташіца 8. біля Хорущина. 1298 3-3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

АДВОКАТ

д-р Олекса Дереш

відкрив і веде адвокатську канцелярію в Долині,

дім п. Грабовенської (агенція Дністра).
1308 1—3

ФРОНТОВИЙ ЛЬОКАЛЬ НА БЮРА З УЛАДЖЕННЯМ

при вул. Косцюшка негайно до винайму. Близші інформації в канцелярії „Народної Гостинниці" між 6—8 год. веч.
1306 1—2

Заява.

Дентистичне Заведення д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса повідомляють П. Т. Пацієнтів, що асистентка, яка була занята в заведенню, більше вже не працює, а всіх пацієнтів, що є невдоволені з її праці, просимо зголоситися, а недомагання буде даром поправлене.
1283 3—3

ПЕРШОРЯДНІ

СНІГІВЦІ

ЖІНОЧІ зл. 20 — МУЖЕСЬКІ зл. 24

КАЛЬОШІ

ЖІНОЧІ зл. 8·35 — МУЖЕСЬКІ зл. 9·70

виключно

В СПЕЦІЯЛЬНІМ СКЛАДІ

ЛІНОЛЕЮ І ЦЕРАТ

ЛЕОПОЛЬДА ГААСА

ЛЬВІВ, вул. ЛЕҐІОНІВ 3.

1311 Тел. 1—45 1—2

ПОДЯКА.

Невмолима смерть забрала нам найліпшого мужа, батька і дідуня, пок. Юл. Дуткевича. Отсим складаємо нашу найщирійшу подяку за проявлене співчуття та за ласкаву участь в похороннім обряді Впов. Отцям: дек. Карановичеві, дек. Хавалиі, Коритко і Поповичеві, Березинському, д-рові Пелліхові, Гуляєві, Пришлякові, Пауковї, Купчинському, Семчукові, Мельникові і Набережному — з окрема за прощальні бесіди Впов. оо. Коритковї, д-рові Пелліхові і Пришлякові. Дякуємо за теплий начерк і спомин діяльности Покійного над розкритою могилою Впов. Пану інж. Ю. Павликовському, делєґатові „Сільського Господаря" зі Львова. Впов. Пану дир. Россові дякуємо за участь зі шкільною молодю в похороні. Дуже великою розрадою було для нас, що кількох селян з Дубя поспішило без огляду на далеку дорогу віддати останню прислугу свому давнійшому пароховї. Рівнож сердечне спасибі передаємо місцевому населенню Дмитрова і взагалі всім учасникам сумного обряду, які зібралися численно, щоб в останнє попращати Покійного.

Дмитрів, 29. січня 1925.

Матильда Дуткевичева, вдова з дітьми і внуками.

1263 1—1

ДЛЯ ЖІНОЦТВА

„НАШ СВІТ"

дає цьогорічні жіночі моди,

які заступають журнали мод.

Число 1. присвячене цілковито Галичині. „НАШ СВІТ" продається в усіх українських книгарнях.

Передплата на 1 м. — 3 зол., на 3 м. — 8 зол.

ВАРШАВА, Длуґа 50. „НАШ СВІТ".
1288 3—3

МЕБЛІ стилеві і люксусові віденські і крабеі на догідних услівях поручає найдешевше **М. Грінер, Рівницька 14.**
1261 4—5

Присилайте передплату!

ПОЗІР! Для вигоди П. Т. Публики, щоби уленшити і дати можність дешево закупити найліпші сорти

ПАНЧІХ, РУКАВИЧОК, БІЛЛЯ

як також всіляких ґалянтерійних товарів, відкрито з днем 20. н. м.

Джерело дешевого закупу

ЖИГМОНТ НАХТ, пл. Ґолуховських 11.

1765 вхід через сіни. 3—3

Заклик до передплати на 1925 р. **Технічні Вісти** ілюстрований орґан Українського Технічного Тов-а у Львові

місячник, присвячений всім галузям технічного знання.

Програма часопису: Провідні статті. Науково-технічні статті. Статті практичного змісту. Нафтова справа. Лісова справа. Винаходи. Меліорація. Економічні справи. Питання української промисловости. Технічна освіта. Техніка і кооперація. Ремісняча справа. Машина в сільськім господарстві. Хатній промисл. Популярно-технічний відділ. Професійна справа. Хроніка. З діяльности технічного Тов-а. Огляд технічної преси. Відповіді на запитання. Оповістки.

В часопису співробітничають видатніщі техніки й економісти. — Начальний редактор: інж. Ярослав Стефанович.

Редакційна колєґія: агр. Є. Архипенко, інж. А. Барщевський, інж. О. Васюта, інж. П. Волосенка, д-р Ю. Гірняк, інж. Дурбак, інж. А. Корнелле, інж. К. Котецький, д-р В. Кучер, інж. В. Левицький, інж. В. Монастирський, інж. Ю. Мачак, інж. Тимошенко, інж. Л. Шепарович, проф. І. Шимонович.

Передплата з пересилкою виносить: В краю на рік 10 зол. ... 5 зол. За границею в Америці 3 дол., в Чехії 60 кор. ч. Окреме число ... Ноля.

Адреса редакції й адміністрації: Львів, Ринок ч. 10 ... 1—2